

vendelig paa Baretægtsarrestanter, og at enhver Paastand om, at den omhandlede Regtelse fra Politiets Side skulde være i Strid med denne Grundlovsbestemmelse, er uholdbar. For Baretægtsarrestanter gjælder netop den modfattede Regel, at de ikke ere berettigede til, uden Tilladelse af Fængselsautoriteterne — og efter Omstændighederne tillige af Undersøgelsesdommeren — at offentliggjøre deres Lanker, og at Censur og andre forebyggende Forholdsregler nødvendigvis maa finde Sted. Vel er det nu ganske sikkert, at en Arrestant ikke bør lide større Indskrænkninger i sin Frihed end dem, som Hensynet til Sagens Oplysning og Disciplinen i Arresten gjøre nødvendige, men det er yderst vanskeligt at sikre sig imod, at der ikke bag tilsyneladende uskyldige Udtalelser skjuler sig Meddelelser om Sagen, der kunne være til stor Hindre for dens Fremme. Ifølge Arrestreglementet E, § 18, maa ingen Arrestant uden Politimesterens Tilladelse have Afbenyttelse af Skrivematerialier eller uden hans Samtykke affende noget Skriftligt; det er saaledes ganske overladt til vedkommende Politimesters Skøn at afgjøre, om det kan tilstedes en Arrestant at affende noget Skriftligt; og ligesom det overhovedet ikke kan være Folkethingets Sag at bedømme, om der i saa Henseende er feilet, saaledes vilde det navnlig i det foreliggende Tilfælde, hvor der end ikke er givet Politidirektøren Leilighed til at fremstille de Grunde, der have været bestemmende for ham til at forbyde Klageren at lade Noget trykke, være mildest talt forhaftet, om Folkethinget vilde udtale nogen Døm om Politidirektørens Handlemaade. Der foreligger ingenfomhelst Oplysning om, at der i nærværende Tilfælde skulde være gaaet ud over, hvad Hensynet til den kriminelle Undersøgelses Løb har krævet; den Meddelelse, som Arrestanten Pio særlig har beklaget sig over at være aflaaet ham, angik efter hans Fremstilling endog netop hans Sag. — Naar man endelig anfører Arrestreglementets E, § 10, hvorefter det vil „blive tilladt de i Enkelt-Cellerne hensiddende Arrestanter, der have lært en Kunst eller et Haandværk, at udøve dette i Arresten, for saa vidt det kan ske uden Skade for den indførte Orden og de bestaaende Regler“, da er det formentlig indlysende, at denne Bestemmelse ikke kan paaberaabes som Gjæmnel for Udøvelsen af en Virksomhed, der saa let vil kunne misbruges til Skade for Undersøgelsen, og det har vistnok mindst af Alt været tilfældet, at den, der er fængslet som sigtet blandt Andet for gjennem Skrift at virke til voldsom Omstyrkelse af Forfatningen, skulde uhindret kunne fortsætte denne Virksomhed fra selve Fængslet.

Hvad endelig angaar det tredie af Fler-tallet fremdragne Punkt, den foregionde Beslaglæggelse ved Politiet af Bladet „Socialisten“ — hvorover iøvrigt ingen Anke er ført for Justitsministeriet, og hvortil Ideen først synes optaaet

paa et meget sent Tidspunkt — da maa det ved de optagne Forhør anses bevist, at der ikke blot ikke har fundet nogen saadan Beslaglæggelse Sted, men at vedkommende Politispektør har vist særlig Omhu for at forebygge den Misforstaaelse, at Saadant var Tilfældet. Foreløbig maa man fremhæve, at Fler-tallets Referat af Rapporterne og Forhørene formentlig ikke overalt lader det derved Oplyste fremtræde med ønskelig Fuldstændighed, hvorfor Mindretallet har fundet sig foranlediget til i det vedlagte Bilag at give et Supplement til Fler-tallets Udbrag af Akterne, hvortil man skal tillade sig at henvisse, idet man i det Følgende skal give et Resumé af hvad der er passeret:

Politiet indfandt sig Natten mellem den 4de og 5te Mai f. A. paa Lieutenant Pios Bopæl og anholdt ham. Det Bærelse, hvori han havde Bopæl, var ved en smal Gang adskilt fra det Rum, hvori „Socialistens“ Trykkeri var. Da Pio var anholdt, blev hans Bærelse, i hvilket ingen Anden boede, aflaaet; men overensstemmende med de sædvanlige Regler blev tvende Politibetjente ladte tilbage i Huset for at paase, at der Intet førtes bort fra Pios Leilighed, forinden det ved Nettens Kjendelse var afgjort, om der skulde finde Susundsundersøgelse Sted hos ham. Ved sin Vortgang med Pio paalagde Overbetjenten derfor disse Betjente at paase, at der Intet førtes bort fra Leiligheden, før der kom nærmere Ordre. Da han gav denne Ordre, var Bladets Trykning ham vitterligt endnu et paabegyndt, og han tænkte da aldeles ikke paa Bladet. Bogtrykkeren, Henriksen, til hvem Overbetjentens Ordre ikke var rettet, spurgte da, om han kunde fortsætte Trykningen af Bladet „Socialisten“, hvortil Overbetjenten svarede: „Tryk De bare væk“. Da der imidlertid paa Veien fra Pios Bopæl til Politikammeret var, paa Grund af Bogtrykkerens ovenomtalte Spørgsmaal, opstaaet Lanker hos Betjenten om, at Henriksen mulig misforstod Forbudet mod, at Noget bortførtes fra Leiligheden, som omfattende Bladet „Socialisten“, blev Henriksens Forespørgsel udtryffeligt omtalt til Politispektøren — hvem der strax blev givet Rapport om den iwerkfattede Anhøldelse —, og han paalagde da Betjenten pliblikkelig at sørge for, at Bogtrykkeren fik Meddelelse om, at Politiet „aldeles ikke vilde lægge nogenfomhelst Hindring i veien for Bladets Trykning og Distribution til sædvanlig Tid.“ Denne Meddelelse blev umiddelbart derefter bragt Henriksen af fornævnte Overbetjent, der tillige instruerede de vagthavende Betjente derom. Vistnok har Henriksen forklaret, at han i den „Times Tid“, der forløb imellem Pios Anhøldelse og Modtagelsen af den nævnte Meddelelse fra Politispektøren, stod i den Forrenting, at Bladets Distribution ikke maatte finde Sted; men ligesaalidt som han har rettet noget Spørgsmaal til de vagthavende Betjente desangaaende, ligesaalidt have disse sagt eller foretaget